

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะได้วิเคราะห์ปัญหาการตีความการประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานให้แก่นายจ้างอันเป็นเงื่อนไขแห่งสิทธิประการหนึ่งที่จะทำให้ลูกจ้างมีสิทธิได้รับเงินทดแทน โดยจะได้วางหลักพื้นฐานของการตีความและกล่าวถึงกรณีเฉพาะอย่างอื่นของการประสบอันตรายซึ่งสามารถจำแนกออกไปได้หลายประการ เนื่องจากพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ.2537 มาตรา 5 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันกำหนดบทนิยามของคำว่า “ประสบอันตราย” ไว้แต่เพียงสั้นๆ แต่ต้องนำมาปรับใช้กับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นมากมาย ทำให้เกิดปัญหาในการตีความว่าอันตรายที่เกิดขึ้นกับลูกจ้างในลักษณะใดบ้างที่ลูกจ้างจะได้รับความคุ้มครองให้มีการจ่ายเงินทดแทน

ในการศึกษาพบว่า การประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานให้แก่นายจ้าง คือ อันตรายที่เกิดขึ้นจากลักษณะและสภาพของการทำงานให้แก่นายจ้าง เช่น อันตรายจากเครื่องมือในการทำงาน โดยอันตรายที่เกิดขึ้นนั้นอาจเกิดขึ้นจากสภาพงานที่เป็นอันตรายหรือสภาพงานที่ไม่เป็นอันตรายก็ได้ โดยสิ่งที่กล่าวมาถือได้ว่าเป็นหลักเกณฑ์พื้นฐานในการตีความการประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานให้แก่นายจ้าง แม้ว่าขณะที่ได้รับอันตรายลูกจ้างจะได้ปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่อ ผ่าฝืนคำสั่งของนายจ้าง หรือฝ่าฝืนกฎหมายก็ตาม ลูกจ้างก็ยังคงมีสิทธิที่จะได้รับเงินทดแทนตามกฎหมาย เว้นแต่การกระทำของลูกจ้างนั้นจะเข้าข่ายยกเว้นตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ.2537 หรือในขณะที่เกิดเหตุลูกจ้างได้กระทำการอันเป็นเรื่องส่วนตัวโดยแท้ ลูกจ้างก็จะไม่ได้รับความคุ้มครองแม้อันตรายนั้นจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาของการทำงานก็ตาม

นอกจากหลักพื้นฐานในการตีความดังกล่าวยังปรากฏว่าอันตรายบางประการไม่ได้เกิดขึ้นจากลักษณะหรือสภาพของการทำงานให้แก่นายจ้าง แต่เป็นอันตรายที่เกิดขึ้นเป็นกรณีเฉพาะที่ต้องวินิจฉัยเป็นกรณีๆ ไป โดยวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้มีการเสนอแนวการตีความ เช่น อันตรายที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางไปและกลับระหว่างที่พักอาศัยและสถานที่ทำงานลูกจ้างควรมีสิทธิที่จะได้รับเงินทดแทนเช่นเดียวกับอันตรายที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางไปทำงานนอกสถานที่ซึ่งลูกจ้างจะได้รับเงินทดแทน อันตรายที่เกิดขึ้นเพราะเหตุที่ลูกจ้างต้องอยู่ในสถานที่ทำงานลูกจ้างควรมีสิทธิที่จะได้รับเงินทดแทนแม้ว่าอันตรายนั้นจะไม่ได้เกิดขึ้นจากสภาพของการทำงานก็ตาม อันตรายที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมายเป็นพิเศษลูกจ้างมีสิทธิที่จะได้รับเงินทดแทน อันตรายที่เกิดขึ้นขณะที่ลูกจ้างทำธุระส่วนตัวหรือการอันจำเป็นในชีวิตประจำวันลูกจ้างควรมีสิทธิที่จะได้รับเงินทดแทน อันตรายที่เกิดขึ้นขณะที่ลูกจ้างใช้บ้านเป็น

สถานที่ทำงานลูกจ้างควรมีสิทธิที่จะได้รับเงินทดแทน อันตรายที่เกิดขึ้นระหว่างเวลาพักรับประทานอาหารกลางวันหรือพักผ่อนในสถานที่ทำงานลูกจ้างควรมีสิทธิที่จะได้รับเงินทดแทนแตกต่างกับอันตรายที่เกิดขึ้นในช่วงพักรับประทานอาหารกลางวันนอกสถานที่ทำงานที่ลูกจ้างไม่ควรที่จะได้รับเงินทดแทน อันตรายที่เกิดขึ้นในขณะที่ลูกจ้างเล่นกีฬาหากเป็นการแข่งขันกีฬาที่ถือเป็นงานพิเศษที่นายจ้างสั่งให้ลูกจ้างทำเพื่อสร้างและกระชับความสัมพันธ์อันดีในหมู่ลูกจ้างและส่งผลดีโดยตรงต่อการทำงานให้แก่ นายจ้างลูกจ้างมีสิทธิได้รับเงินทดแทนแตกต่างกับอันตรายที่เกิดขึ้นในขณะที่ลูกจ้างฝึกซ้อมหรือแข่งขันกีฬาที่ลูกจ้างเล่นกันเองระหว่างพักกลางวัน หรือหลังเวลาเลิกงาน หรือในวันหยุด โดยนายจ้างไม่ได้มีคำสั่งให้ทำเช่นนั้นหรือไม่ได้เป็นรายการพิเศษที่นายจ้างจัดขึ้นที่ลูกจ้างไม่มีสิทธิได้รับเงินทดแทน

นอกจากนี้อันตรายที่เกิดขึ้นจากการเข้าฝึกอบรมที่นายจ้างมีคำสั่งลูกจ้างควรจะมีสิทธิได้รับเงินทดแทนหากการฝึกอบรมนั้นเกี่ยวข้อง สนับสนุน หรือเป็นประโยชน์แก่กิจการหลักของนายจ้าง อันตรายที่เกิดขึ้นระหว่างการทำงานให้กับสภาพแรงงานลูกจ้างไม่ควรที่จะได้รับเงินทดแทน อันตรายจากการเข้าร่วมในกิจกรรมที่นายจ้างสนับสนุน ลูกจ้างควรที่จะมีสิทธิได้รับเงินทดแทน อันตรายจากการหยอกล้อจนเกิดอันตรายจากสภาพของการทำงานลูกจ้างควรมีสิทธิได้รับเงินทดแทน อันตรายที่เกิดขึ้นจากการทำร้ายร่างกายหากมีสาเหตุที่สืบเนื่องมาจากการทำงานให้แก่ นายจ้างลูกจ้างควรจะมีสิทธิได้รับเงินทดแทนแตกต่างกับกรณีที่มีสาเหตุมาจากรื่องส่วนตัวที่ลูกจ้างจะไม่มีสิทธิได้รับเงินทดแทน การให้ความช่วยเหลือผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นเพื่อนร่วมงานหรือลูกค้าลูกจ้างควรมีสิทธิได้รับเงินทดแทน การตระเตรียมการในสถานที่ทำงานก่อนเริ่มทำงานและหลังเลิกงานลูกจ้างควรมีสิทธิได้รับเงินทดแทน อันตรายที่เกิดขึ้นขณะที่ลูกจ้างต้องอยู่ประจำที่สำนักงานตลอด 24 ชั่วโมงลูกจ้างควรมีสิทธิได้รับเงินทดแทน อันตรายที่เกิดขึ้นภายหลังสัญญาจ้างแรงงานสิ้นสุดลงหากเห็นได้ชัดเจนว่าเป็นเหตุมาจากการทำงานโดยที่ลูกจ้างควรมีสิทธิได้รับเงินทดแทน

สำหรับการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้มีการเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมใน 2 ประเด็น คือ ให้มีการขยายความคุ้มครองกรณีประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานตามมาตรา 5 ไปถึงอันตรายที่เกิดขึ้นภายหลังสัญญาจ้างแรงงานสิ้นสุดลงด้วย และให้มีการบัญญัติกฎหมายใน มาตรา 22(1) ให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อความคุ้มครองลูกจ้างที่ได้เสพของมีนเมาหรือสิ่งเสพติดอื่นโดยไม่รู้ว่สิ่งนั้นจะทำให้มีนเมาหรือได้เสพโดยถูกขืนใจให้เสพ